

bo vstalo iz tebe strašno,
da boš ko grob zazijal
in da bo čez tebe samó
mrtev kes še ko burja vihral.

Himna

Bogomil Fatur

Duša, poj o nečistnici - ljubi,
meču razkošnega razdejanja,
biču prebelem, ki me preganja,
duša, poj o dobri pogubi —

Ti si moja najslajša rana,
ti si strup, ki ga v srcu nosim,
smrt, ki te suženj milosti prosim,
ti iz neba in peklà poslana —

Vendar so tvoja prsa prelepa,
na njih mi daš tako dobro zasnuti,
duša mi v tvoji postelji sluti
nebesa kot v cerkvi deklica slepa —

Duša, poj o nečistnici - ljubi,
meču svetega maščevanja,
biču božjem, ki me preganja,
duša, poj o dobri pogubi —

Vsa moja pesem je tvoja slava,
vsa moja sreča so tvoji poljubi,
ves sem se tebi zaobljubil —
brez kraja kot v krogu se s smrtjo igrava.

Pesem konca

Bogomil Fatur

Mi vsi se bomo zgrudili kakor živina,
umrli žalostne smrti bomo vsi,
v siv dan nas zadene noža ostrina
in kot v kanal pomije nam izteče kri.

Za nas mi ne usmiljenja ne rešitve,
ne smeha ne ljubezni ne boga,
sla pa je še, je kot rezilo britve
sredi gnijočega mesa, strasti in zla.

Bratje, zadnjo melodijo zaigrajmo sami,
ne čakajmo, vrzimo upe ob strop:
lepše kot v ječi je ležati v jami,
slajši kot postelj vlačuge je grob.

Žena

A. D.

Neizčrpna kot gruda črne prsti
bom morala v večnost zoreti.
Vso moč in vso polnost te žive krvi
soncu v kaleh razodeti.

Vso bedo, radosti, prabitne strasti
vonjave opojne bom sadu pustila,
dokler ne bom v krču poslednje moči
kot gruda prsti usahnila.

Iz ciničnih pesmi

Božo Vodušek.

Vsako leto rastejo cvetlice
v gozdu, v travi z isto sladko vnemo;
vsako leto čakajo device
nas za ogli z isto toplo tremo;
a četudi bi se perutnice
angelov pokazale za izjemo,
ne bi nas ganile te resnice,
ker dovolj drugih resnic že vemo.

Saj mi hodimo v obupnem prahu
vsak dan mimo klavnice v pisarno;
ni mogoče gnilemu zadahu
uteči, naj si bo še tako kvarno;
in da ne bi stali v nemem strahu
pred temno prihuljeno tovarno,
s penzionisti se zvečer ob šahu
skrijemo v najbolj mrtvo kavarno.